

57. ALAY

FILİSTİN

ROMAN

TİNAS
911

4
• BASKI

İSMAİL BİLGİN

57. ALAY FİLİSTİN
İsmail Bilgin

TİMAŞ YAYINLARI | 2462
Roman Dizisi | 116

EDİTÖR
Ümran Tüzün

TASHİH
Fatih Akbay

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Mart 2008, İstanbul

4. BASKI
Haziran 2016, İstanbul

ISBN
ISBN 978-605-114-391-0

9 786051 143910

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE ÇİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İSMAİL BİLGİN

1964 yılında Gelibolu'nun Evreçe nahiyesinde doğdu. İlkokul ve ortaokulu burada bitirdikten sonra liseyi Gelibolu'da okudu. 1984 yılında İstanbul Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği'ni kazandı. Fakülteyi 1988 yılında bitirip yüksek lisansını yaparken 1990 yılında mezun olduğu okula asistan olarak geri döndü. 1993 yılında yüksek lisansını, 1999 yılında da doktorasını tamamladı. 2000 yılında kendi isteğiyle üniversiteden ayrılıp bir kamu kuruluşunda çalışmaya başladı.

Küçüklüğünden beri okuma ve yazmaya karşı büyük tutkusu olan yazar, 2000 yılında Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması'nda İstanbul Depremi'ni anlattığı "Ne Oluyor Dendiği Zaman" adlı hikâyesiyle birinci oldu. Bu tarihten itibaren artan bir gayretle yazı hayatını sürdüren İsmail Bilgin, 2014 yılında Eskader tarafından tarih dalında *Kut'ül Amare* romanı ile; 2015 yılında da Yazarlar Birliği tarafından tarihî roman dalında ilk defa verilen "Büyük Ödül"e Çanakkale romanları/araştırmaları sebebiyle layık görüldü.

Daha çok yakın tarih konularını, özellikle de I. Dünya Savaşı dönemini ele alan eserlerle çocuklarda tarih bilincinin oluşmasına katkıda bulunmak için tarihî hikâyeler ve gençlik romanları yazdı ve yazmaya devam ediyor.

Başlıca Eserleri:

Gelibolu, Çanakkale'ye Gidenler, Çanakkale Destanı, Çanakkale Günlüğü, Çanakkale Tufanı, 57. Alay Çanakkale-Galiçya-Filistin üçlemesi, Çanakkale'nin Kadın Kahramanı, Sarıkamış-Beyaz Hüznün, Elveda Balkanlar, Medine Müdafası, Kut'ül Amare, İlk Diriliş, Ankara'nın Ateştir Yolu, Kurtuluşun Kahramanları-1 ve 2 (10 kitaplık iki seri), Alparslan'ın Akıncısı (5 Kitap).

ÖNSÖZ

Filistin Cephesi Osmanlı Devleti'ni yıkan cephe olarak bilinir. Son cephede pek çok zorluklar içinde savaşılmış ve ne yazık ki yenilgi kaçınılmaz olmuş, neticede Mondros Ateşkes Anlaşması ile bir devlet teslim bayrağını çekmiştir. Yaşananlardan ve tarihten ders alınması, tarihin çok iyi incelenerek bugünkü meseleler ile ilgili bağlantının, ilginin araştırılmasına en güzel bir örnektir Filistin... Burada cereyan eden olaylar yakın geçmişteki birçok siyasi gelişmelere sebep olmuştur.

*

57. Alay Filistin üçleme romanlarımın sonuncusu. (Belki Kurtuluş Savaşı dönemi de yazılabilir. Ancak bu konuda ciddi kaynak sıkıntısı vardı.) Türk Askeri tarihinde önemli yer tutan 57. Alay'ın yer aldığı büyük cephelerden üçünün serancâmını bu kitaplarda anlatmaya çalıştım. Güzide ve kahraman alayımızla ilgili pek çok yanlış bilgi, yapılacak araştırmalarla yerini gerçeklere bırakacaktır. Kitaplarımın bu çabaya temel olması ve hatırlatma yapması benim için en büyük mutluluktur.

57. Alay, Filistin'de çeşitli muharebelere katılmış ve büyük kahramanlıklar göstermiştir. Ancak yiten koca ordunun yanında, kaçınılmaz sondan 57. Alay da her türlü fedakârlık ve çabaya rağmen kurtulamamış, Nablus civarında, Şeria Nehri kıyısında İngilizlere esir düşmüştür. Kitabım, İstanbul'dan Filistin'e kah trenle kah yayan giden 57. Alay'ın öyküsünü yeni nesillere anlatmak ve onlar tarafından hatırlanması için kaleme alınmıştır.

Bugünlerde de sık sık gündeme gelen Filistin'de, 1918 yılında yaşananları 57. Alay'ımızın izinden takip etmek için şimdi de Filistin Cephesi'ne buyurun derken, aziz şehitlerimizin ruhu şad olsun.

Başka bir kitapta buluşmak dileği ile iyi okumalar efendim...

Ocak-2011

23 Haziran 1917

Tren uzayıp giden raylarda yol alırken tek düşüncem bir an evvel vatanımıza kavuşmaktı. Yorgundum. Düşüncelerden dolayı ağırlaşan başımı pencereye dayadım. Bir süre bu şekilde yolculuk yaptım. Neden sonra kendimi cephede buldum. Yanımda Saldıralım İbrahim vardı. Önümde ise Mehmet Çavuş ve Kemal Efendi... Sağımızda solumuzda patlayan bombalardan saçılan misketler askerlere isabet ediyordu. Üzerimize toz, toprak ve taş yağıyor, sipere aceleyle girmek için gayret ediyorduk. Az sonra Saldıralım İbrahim vurulup yere düşüyordu. Ben ardından koşmak için fırlıyordum. Ancak bir el yakamı bırakmıyordu. Gitmek, koşmak, İbrahim'i almak istiyordum. Ne yapسام gidemiyordum. Öylesine çaba sarf ediyordum ki ter içindeydim. Her şeye rağmen yine de ona ulaşmak istiyor, durmadan bağırıyordum.

“Bırakın beni!”

“Tutmayın!”

“Onu kurtarmalıyım!”

O esnada erin biri belime yapışıyor. “Hayır komutanım gitmeniz ölüm demektir.” diye engelliyordu. Onu bir kenara atmaya çalışıyordum. Ancak beni yakalayan erden ne yapسام kurtulamıyordum. Çaresiz kalmıştım. Gözlerim büyümüş olduğu halde durmadan bağırıyordum.

“Hayır olmaz!”

“Ölme!”

İbrahim ise yerde kıvranıyordu. Sesi çıkmıyordu. Sadece sağ elini kaldırmıştı. “Gelin” der gibi bir işaret yapıyordu. Gözlerim eline kilitlenmişti. Gitmek, o eli tutmak istiyordum. Gözlerim daima eldeydi. Havada duruyorsa; “Gayret ediyor, yaşıyor.” diyordum. Kendimi bir nevi teselli ediyordum. Beni çekmeye, sipere sokmaya çalışıyorlardı ama her şeye rağmen gözlerimi dikmiş, havadaki o ele kilitlenmiştim. İçimden sayıklıyordum:

“Allah’ım ölmesin. Ne olur yaşasın...” diyordum.

Etrafımdaki her şey silinmişti sanki. Ne erlerim ne savaş meydanı, sadece ve sadece ben ve İbrahim’in havada duran eli kalmıştı. Hala beni siperin içine girmeye zorluyorlardı. Ama insanüstü gayret ile direniyordum. Bir süre susuyor ardından tekrar haykırıyordum:

“İbrahim! Ölme! Geliyorum!”

Gelemiyordum ki... Az sonra İbrahim’in havadaki, bana ümit aşılayan eli yere düşüverdi. “Her şey bitti.” diye düşündüm. İbrahim için her şey bitti. Bundan sonra bizler ne olacaktık? Gözlerimi kapattım. Koskoca bir boşluk vardı. Hem de gayya kuyusu kadar derin siyah bir boşluk. Sanki beni bu boşluğa atıyorlardı. Yüzlerce, binlerce metre yükseklikten düşüyordum. Döne döne, savrula savrula, feryat ede ede düşüyordum. Yine olanca gücümle bağıryordum:

“Hayııııııı!”

“Hayııııııı!”

Omzuma sert bir el dokundu. Adeta beni sarstı.

“Ahmet Muzaffer! Ahmet Muzaffer!”

Bu ses yabancı gelmiyordu. Doktor Ekrem’in sesi olmalıydı.

Zorlukla gözlerimi açtım.

Karşımda doktor gülümsüyordu:

“Kâbus görüyordun!”

“Saldıralım İbrahim’in ölümünü tekrar yaşadım doktor. “

Doktor Ekrem bir süre sessiz kaldı.

“Saldıralım İbrahim, Kemal Efendi, Mehmet Çavuş ve nicelerini Galiçya’da bıraktık üsteğmen.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Susuyorum. Başımı cama dayıyor ve uzayıp giden ovaya dalgın dalgın bakıyorum. Silüet halinde ağaçlar, tepeler, dereler geçip gidiyor... Tren sallana sallana yola devam ediyordu.

Yollar... Cepheden vatana uzanan yollar... Bu yollar insanı hasrete, kavuşmaya, ölüme ve hayata da götürüyor. Yolculuğun başında bu tren yollarından ölüme gitmiştik şimdi ise vatanımıza dönüyorduk. Vatanımıza, sevdiklerimize kavuşacaktık...

Bana bir şey diyecekmişim gibi bakan doktora:

“Neden hep yollardayız doktor?” diye soruyorum.

Doktor bu soruma gülüyor:

“Yolcular hep yollarda olur komutan. Bizler cephe yolcusuyuz. Alayımız eskiden nerelerde çarpışmış; İlk önceleri Trablusgarp'ta, Balkan Harbi'nde. Sonraları da Çanakkale'de, Galiçya'da savaştı... Dönüyoruz ama emin ol ki bizi yine cephe yollarına düşüreceklerdir.

Susuyorum. Aklımda doktorun söylediği sözler raks ediyor:

“Yolcular hep yollarda olur.”

“Biz cephe yolcusuyuz öyle mi doktor?”

“Öyle komutan...”

“Bazen kendi kendime gülerim.”

“Neden gülersin?”

“Ölmek için çarpışmak için bunca mesafe kat etmek bana hep garip gelir.”

“Garip ya...”

“Garip olan bir şey yok doktor. Bizler susuz aslanların alayı cephelerden cephelere yiterek var oluyoruz. Bizi, bizlerin bu fedakârlığını ve cepheye mecbur olmayı bizden sonrakiler gayet iyi anlayacaklardır.”

“Acaba?”

“Emin ol böyle olacak doktor.”

“Ancak?”

“Ancak?...”

“Ancak Galiçya'ya neden gittiler, diye de soranlar da olacaktır.”

“Olsun. Bu bizim problemimiz değil ki... Git dediler gittik. Görevimizi başarıyla yaptık. Benim için önemli olan bu. Gayrisi her

şeyi bilen siyasilerin, ağzı süslü laf yapan idarecilerin... O sorunun cevabını tarihe onlar versin doktor. Çok seneler sonra bizlerin mezarlarını ziyaret edecek olurlarsa sıra sıra mezar taşlarımız onlara en iyi cevabı verecektir... Tabii bir mezarımız olursa. Şimdi gelin diyorlar geliyoruz..."

Doktor sustu. Sinirlenmiştim. Göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. "Siyasiler, idareciler bizi buraya gönderenler... Gidin, elin vatanında, el âleme yardım edin diyenler. Sizler tarihin o yargılayıcı elinden, dünya durdukça asla ama asla kurtulamayacaksınız." diye düşünüyordum.

Doktor bana bakıyordu.

"Unutma, bizler cephelerin garip yolcusuyuz."

"Neden garip?" diye sordum.

"Garip ya... Etrafına bir baksana... Anasından babasından, karısından, yarından, yurdundan ayrılmış nice vatan evladı var. Yokluk, hasret, kan, barut hep bizler için değil mi? Bu yüzden garip dedim işte."

"Garip... Kimsesiz demek. Mahzun demek. Bizler öyle miyiz gerçekten?"

"Öyleyiz komutan. Cepheye, muharebeye giden her asker gariptir. Bakma o kalabalıklar içinde nice kahramanlık gösterenlerin hepsi kendi iç dünyasında gariptir. Hayat ile ölüm arasında, vazife ile sevdikleri arasında hep tezat duyguları yaşarlar. Yine de her şeye rağmen vazife ağır basar... Vazife, her şeye hazırım demektir. Her şeyi, her şeye rağmen geride bıraktım. Ölmeye hazırım. Demektir..."

"Askerlik budur ama."

"Budur."

"Öyleyse?"

"Demem o ki, insan kendi iç dünyasında geride bıraktıklarından dolayı gariptir..."

"Öyle olsun doktor. Bu filozof gibi sözlerini yorgun kafa ile anlamakta güçlük çekiyorum." Doktor beni iyi tanıyor. Ruhumdaki darpizlerini iyi biliyor. Tartışmaktan, konuşmaktan bızırım. Susuyorum. Sanki dinleneceğim diye düşünüyorum.

“Bizleri bizden alan Galiçya... Senden sonra nereye gideceğimiz hiç önemli değil. Bizler madem ki yolcuyuz. Cephelerin yolcusuyuz. Git denilen yere gideriz.”

Bu karar ile sanki rahatlıyorum. Başımı tekrar cama dayıyorum. İçimde bir gül goncalanıyor. Bu Gülnihal'den yana olan hayallerimin, ümitlerimin simgesi olan gonca güldür. Gülnihal tatlı bir hayaldir. Nedendir bilemem, beynime musallat olan bu düşünce ona yazdığım mektubu okutuyor bana satır satır...

Galiçya'dan ayrılıp vatanımıza dönerken, görevimizi hakkıyla yapmış olmanın huzuru var ama orada toprağa verdiğimiz nice Mehmetçiğin yakamıza yapıştıran ve bizi asla bırakmayacak olan hatıralarının hüznü de söz konusu.

*

Katar katar trenlerle Galiçya'ya gitmiştik. Şimdi ise trenimiz Ayestefanos (Yeşilköy) istasyonuna yanaşıyordu. Herkeste büyük bir coşku vardı. Birbirine sarılanlar, bağırانlar, sevinç gözyaşı dökenler, pencerelerden, kapılardan sarkanlar tam bir bayram havası oluştuyordu. Vatana kavuşmak gerçek bir bayramdı hakikaten. İstasyonda biriken kalabalık merakla trendekilere bakıyordu. Pek çoğunun elinde çiçekler, şekerlemeler, yiyecekler, mendiller ve sepetler vardı. Onlar da sabırsız bir şekilde askerin trenden inmesini bekliyordu.

Ben ise gözlerimle kalabalığı tarıyor, Gülnihal'in gelip gelmediğini araştırıyordum. Onu görmek için neler vermezdim...

Çok geçmeden asker inmeye başladı ve sele kapılan bir saman çöpü gibi ben de trenden iniverdim. Nasıl indiğimi bilmiyordum. Fakat istasyondaydım. Hiç tanımadığım anneler babalar gelip bana sarılıyor, çeşit çeşit hediyeler veriyor, kimi de oğlunu soruyordu:

“Eyüplü Cemal’imi gördün mü?”

“Hasan’ım geldi mi?”

“Salih yaşıyor mu?”

Bu tür sorular uzayıp gidiyordu. Onlara ne cevap verebilirdim ki? “Bilmiyorum.” diyordum. O zaman “Sen komutan değil misin?” diye karşılık veriyorlardı:

SUSUZ ASLANLAR FİLİSTİN'DE

Kendilerini “Susuz Aslanlar” diye nitelemişti 57. Alay...

Önce Conkbayırı'nda bir kahramanlık destanı yazmış, sonra Galiçya'da çarpışmışlardı.

Ardından da bağlı oldukları 19. Tümen'le birlikte Filistin Cephesi'ne düştü yolları.

Zorlu cephelerden henüz çıkmalarına rağmen, sahip oldukları her şeyi arkada bırakarak yola çıkmakta tereddüt etmedi hiçbiri. Çetin geçen yolculukta maddi-manevi kayıplar verilirken iç ve dış düşmanlarla aynı anda mücadele edildi.

Ne var ki 19. Tümen'in İngilizlerin eline esir düşmesiyle işler umulduğu gibi gitmedi. Son olarak Nablus Meydan Muharebesi'nde kuvvetlerinin tamamına yakını kaybettiler. İngilizler tarafından kuşatılmışlardı. Ancak her şey işte o zaman başladı!

İsmail Bilgin'in kalemiyle; canları pahasına bile olsa alay sancığını yere düşürmemek, düşmana teslim etmemek için kıyasıya bir mücadeleye giren 57. Alay'ın hikâyesi...

₺17,50

ISBN: 978-605-114-391-0

9 786051 143910

timas.com.tr

timasyayingrubu